

Alumni 100 (17. 10. 2021.) - programska knjižica

Sveučilište u Zagrebu, Muzička akademija

Supplement / Prilog

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:116:627811>

Rights / Prava: [Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported](#) / [Imenovanje-Nekomercijalno-Bez prerađivanja 3.0](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-16**

Repository / Repozitorij:

[Academy of Music University of Zagreb Digital Repository - DRMA](#)

100 GODINA GLAZBE:
UČENJEM, STVARANJEM, ISTRAŽIVANJEM...

ALUMNI 100

Koncert solista i Simfonijskog
orkestra Muzičke akademije
Sveučilišta u Zagrebu

KONCERTNA DVORANA

BLAGOJE BERSA

17. listopada 2021. | 19:00

Pod pokroviteljstvom:
Predsjednika Republike Hrvatske
Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske
Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske
gradonačelnika Grada Zagreba
rektora Sveučilišta u Zagrebu

PROGRAM

Stanko Horvat: *Ljetni diptih* za violončelo i orkestar

Teneramente

Robusto

Milko Kelemen: Koncert za glasovir i orkestar

Largo maestoso-Allegro molto appassionato

Largo

Allegro con fuoco

Natko Devčić: *Istarska suita* za orkestar

Predigra

Poskočnica: Allegro vivace

Uspavanka: Andante

Finale: Allegro quasi presto

Simfonijski orkestar Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu

Pavle Zajcev, dirigent

Janko Franković, violončelo

Katarina Nera Biondić, glasovir

ČLANOVI ORKESTRA:

PRVE VIOLINE: Matej Mijalić (koncertni majstor), Marko Glogović, Ana Labazan

Brajša, Matej Žerovnik, Edita Kolovrat, Meri Anastasov, Anna Runtić, Alisa Mudryk, Teo Devčić, Mateja Kasaić Drakšić, Lana Plančić, Mykola Havryliuk

DRUGE VIOLINE: Petar Ruk, Jakov Sekula, Luka Kojundžić, Lucija Kanceljak, Ante Labetić, Ana Biškup, Martin Češnjak, Michael Heaton, Vesna Palčok, Laura

Šturbek Kraljević

VIOLE: Filip Kojundžić, Bartul Lakotić, Lucija Marinović, Filip Nemet Gužvić, Bruno Tarbuk, Barbara Vlainić, Josip Pavlek, Katarina Gregorin

VIOLONČELA: Martin Kutnar, Zoran Resnik, Ella Radman, Lucija Mušac, Nina Lucija Perina, Karla Kostović

KONTRABASI: Mislav Peović, Karlo Čeh, Fran Slogar, Filip Grabner

FLAUTE: Barbara Kšenek, Ana Tutić, Maja Mustapić (i pikolo)

OBOE: Livia Glavinović, Petra Domšić

ENGLESKI ROG: Ivan Baričević

KLARINETI: Jan Plevko, Danijela Ivanović

BAS-KLARINET: Matej Hermešček

FAGOTI: Eva Fritz, Domagoj Pečar (i kontrafagot), Isabella Roxas Đuka

ROGOVI: Matej Fridl, Blaž Košec, David Vlah, Bruno Laktaš

TRUBE: Karlo Vlahek, Kristina Strinić, Marko Mumlek, Luka Halužan

TROMBONI: Ivan Gužvinac, Filip Šeremet, Leona Šunjo

TUBA: Karlo Dijanić

TIMPANI: Vedran Vujec

UDARALJKE: Mario Čavlek, Suzana Komazin, Luka Mihajlović, Lovro Baričević

HARFA: Nina Šeparović, Petra Barišić

GLASOVIR: Miloš Grnčaroski

ČEMBALO/ČELESTA: Ronald Strabić

Pavle Zajcev (Zagreb, 1976.) diplomirao je 1998. godine violončelo na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi prof. Valtera Dešpalja nakon čega se usavršavao na poslijediplomskom studiju na Muzičkoj akademiji u Baselu u klasi prof. Ivana Monighettija. Kao solist nastupao je uz Zagrebačku filharmoniju, Zagrebačke soliste, Simfonijski orkestar HRT-a, Hrvatski komorni orkestar, Varaždinski komorni orkestar i Dubrovački simfonijski orkestar.

Bio je finalist 2. Međunarodnog violončelističkog natjecanja *Antonio Janigro* 2000. godine u Zagrebu. Iduće godine uz Zagrebačke soliste prouzvodi *Koncert za violončelo i gudače* Pavla Dešpalja, a isti snima sa Simfonijskim orkestrom HRT-a u prosincu pod ravnanjem kompozitora za koji je nagrađen *Porinom* za najbolju izvedbu.

Kao komorni glazbenik nastupao je u raznim sastavima, a 1997. osniva Zagrebački klavirski trio zajedno s pijanisticom Srebrenkom Poljak i violinisticom Vlatkom Peljhan. S triom pobjeđuje na Tribini *Darko Lukić* 1998. te osvaja drugu nagradu na međunarodnom natjecanju komornih sastava *C. Hennen* u Nizozemskoj. U rujnu 2000. Trio osvaja prvu nagradu na prvom međunarodnom natjecanju komorne glazbe TICC u norveškom gradu Trondheimu. Trio je održao koncerte u Hrvatskoj, Njemačkoj, Nizozemskoj, Austriji, Sloveniji, Srbiji, Izraelu i Norveškoj. Od 2010. do 2014. pod imenom Zagreb trio djeluje u sastavu Martin Draušnik, violina, Danijel Detoni, klavir i Pavle Zajcev, violončelo s kojim nastupa na festivalima u Trstu, Osoru, Dubrovniku, Torontu, Ottawi, Montrealu i Varšavi te u sklopu seminara komorne glazbe u njemačkom gradu Weikersheimu. Kao komorni glazbenik sudjelovao je na mnogim festivalima te surađivao s umjetnicima kao što su Julian Rachlin, Mischa Maisky, Torleif Thedeen, Lawrence Power, Gordan Nikolić, Đuro Živković, Edin Karamazov, Pavao Mašić, Dmitrij Sinkovsky, Krešimir Stražanac, Krešimir Špicer i dr.

Od 2010. djeluje kao stani suradnik ansambla Antiphonus pod vodstvom Tomislava Fačinija.

Od 2002. do 2010. godine bio je solo-čelist u Simfonijskom orkestru HRT-a, od 2005. radi kao docent, a od 2013. kao izvanredni profesor za komornu glazbu na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu.

Svoj prvi dirigentski nastup ostvario je 2011. s Gudačkim orkestrom Hrvatske glazbene mladeži u Grožnjanu čiji je dirigent i umjetnički ravnatelj bio od 2011. do 2014. U tom razdoblju u više navrata dirigira Samoborskim gudačima, gudačima Simfonijskog orkestra HRT-a i Dubrovačkim simfonijskim orkestrom kojem je i danas redoviti gostujući dirigent. Godine 2017. upisao je studij dirigiranja na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi prof. Mladena Tarbuka i Tomislava Fačinija za vrijeme kojeg je kao student prve godine ravnao izvedbom opere W. A. Mozarta *Così fan tutte*, u idućoj sezoni izvedbama ciklusa pjesama *Des Knaben Wunderhorn* G. Mahlera te ove godine dvjema izvedbama opernog *pasticcio* *Suor Angelica et autres sœurs*. U sklopu zborskog festivala Cro Patria 2018. u Splitu dirigira *Vespro della Beata Vergine* C. Monteverdija s ansamblom Antiphonus. U prosincu 2019. ostvario je svoju prvu suradnju s ansamblom HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci dirigiravši novom produkcijom baleta *Orašar* P. I. Čajkovskog u režiji Maura de Candie. Na dan obilježavanja 250. godišnjice rođenja L. van Beethovena dirigirao je u ciklusu *Kanconije* Simfonijskim orkestrom HRT-a, a svoj prvi nastup sa Zagrebačkom filharmonijom ostvario je dirigiravši koncertom studenata Muzičke akademije u lipnju 2021. godine.

Janko Franković rođen je u Zagrebu 1999. godine. Glazbeno obrazovanje započinje 2006. u glazbenoj školi Pavla Markovca u klasi Neve Begović, a maturira kod profesora Smiljana Mrčele. Tijekom školovanja osvaja nekoliko nagrada na regionalnim i državnim natjecanjima učenika i studenata glazbe te Oskar znanja u kategoriji komorne glazbe (trio, kvartet i kvintet). Maturirao je u Klasičnoj gimnaziji.

Uživa svirati komornu glazbu (klase Z. Rucner, V. Peljhan, G. Bakrač, J. Gubajdulina, Z. Varga, D. Detoni) i sudjeluje u radu mnogih ansambala i orkestara (Zagrebačka filharmonija, HRBA, ASMANGU, ZOKOR, OMG i drugi). Također sudjeluje i glumi u predstavi Zagrebačkog kazališta mladih *Proba orchestra* u režiji Edvina Liverića, koja je premijerno izvedena u rujnu 2018. godine. Pohađao je satove poznatih pedagoga D. Grigorijana, G. Tavaresa, M. Flaksmana, H. Jones, B. Pustičkog, G. Ricciardija, A. Truelove, D. Pennetzdorfera, T. Varge, G. Faganela, Z. Draušnik, J. Očić, J. Chelfija i V. Dešpalja. U sezoni 2018./2019. položio je audiciju za Gustav Mahler Jugendorchester te je kao njihov član nastupio na turneji u Portugalu, Španjolskoj i Austriji. U sezoni 2020./2021. pozvan je da sudjeluje na proljetnoj turneji GMJO-a. U studenom 2020. položio je audiciju za radno mjesto u Zagrebačkoj filharmoniji. U kolovozu 2021. sudjelovao je u orkestralnom projektu IOIA pod vodstvom članova Bečke filharmonije (maestro Cristoph Koncz). Trenutno je student pete godine Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu u klasi naše proslavljene violončelisticke Monike Leskovar.

Katarina Nera Biondić rođena je 1999. godine u Rijeci. Glazbeno obrazovanje započela je u dobi od šest godina u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci gdje je maturirala u klasi profesorice Jasne Kvaternik-Janković 2018. godine. Usavršavala se na seminarima priznatih pijanista i pedagoga Vladimira Krpana, Rubena

Dalibaltayana, Konstantina Bogina, Massimiliana Ferratia, Vladimira Babina, Ante Milića, Dragomira Bratića, Julije Gubajduline, Olge Cinkoburove i drugih.

Dobitnica je velikog broja nagrada na međunarodnim natjecanjima poput natjecanja Daleki akordi, Sonus, Jurica Murai, Koroško klavirsko natjecanje kao solistica te na natjecanjima Hrvatskog društva glazbenih i plesnih pedagoga kao članica komornog sastava. Sudjelovala je u projektu *Tko to tamo svira?!* koji je dobio Rektorovu nagradu za 2021. godinu.

Nastupala je kao solistica, članica komornih sastava te kao korepetitorica. Od brojnih nastupa valja istaknuti koncert gdje je nastupila kao solistica uz pratnju gudačkog orkestra škole Ivana Matetića Ronjgova pod dirigentskom palicom profesora Maura Šestana 2018. godine u mramornoj dvorani Guvernerove palače u Rijeci. Redovito nastupa u mnogim gradovima Hrvatske kao što su: Križevci, Poreč, Varaždin, Rab, Labin, Gospić.

Studentica je 4. godine klavira na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi red. prof. art. Katarine Krpan.

STANKO HORVAT

Skladatelj i glazbeni pedagog **Stanko Horvat** (Zagreb, 12. ožujka 1930 - Zagreb, 30. listopada 2006) završio je studij kompozicije 1956. u razredu Stjepana Šuleka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Glazbeno pedagoški rad započinje 1957. godine radeći kao profesor glazbeno teorijskih predmeta u Glazbenoj školi *Vatroslav Lisinski* u Zagrebu a već sljedeće godine odlazi na jednogodišnje usavršavanje u Pariz. Tri godine poslije, postaje docentom na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Također je obnašao dužnost dekana Muzičke akademije u razdoblju od 1977. do 1981. godine. Godine 1977. djeluje u elektronskom studiju Tehničkog sveučilišta u Berlinu. Dao je veliki doprinos novoj hrvatskoj glazbi, kao i Muzičkom biennalu, obnašajući funkciju umjetničkog direktora festivala u razdoblju od 1985. do 1989. godine. U hrvatskoj glazbi zauzima posebno mjesto zbog jedinstvenog odnosa prema glazbenoj tradiciji i njezinoj implementaciji u novi zvuk. Njegovu glazbu, koju je smatrao umjetničkom, ljudskom i psihološkom činjenicom, karakterizira jednostavnost forme i teksture. Dobitnik je Nagrade grada Zagreba (1967) za Koncert za klavir i orkestar te za Rondo za gudački kvartet, zatim Nagrade *Vladimir Nazor* (1972) te Vjesnikove nagrade *Josip Slavenski* (1970) za djelo *Sonnant* za klavir. Godine 1990. dobiva Nagradu *Vladimir Nazor* za životno djelo, a od 1998. postaje redovitim članom Hrvatska akademije znanosti i umjetnosti.

O studiju kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu Horvat je 2004. u razgovoru sa Zlatkom Madžarom rekao: „Sam studij kompozicije kod profesora Šuleka bio je izvanredan. Dobro sam svog profesora poznavao kao glazbenika, ali i kao čovjeka. I dandanas Stjepana Šuleka beskrajno cijenim...“

Ljetni diptih skladan je za solo violončelo uz pratnju gudača, klavira, čembala, celeste, harfe i udaraljki. Horvat ga posvetio sjajnoj violončelistici Jadranki Gašparović, koja ga je i praizvela, 11. studenoga 2000. na koncertu u povodu 70. skladateljeva rođendana, uz Simfonijski orkestar HRT-a kojim je ravnao Mladen Tarbuk. Prema riječima Stanka Horvata, djelo je ostvareno „vrućih ljetnih dana 2000. godine“ i „moglo bi nositi i drugačiji naslov, na primjer *Dva lica ljeta* ili *Dvije ljetne impresije*, jer se radi o dva izrazito kontrastna stavka, gdje

prvi – *Teneramente* – kao da evocira sve ono što je poetično, nježno i lirsko, dok se drugi – *Robusto* – nameće svojom agresivnom repetitivnošću i svojom, gotovo neumoljivom, snagom“. Znakovito je eksperimentiranje sa zvukovima unutar okvira tradicionalne uporabe instrumenata, a ključan je tretman violončela čija zvučna raskoš oživljava ideju skladbe.

Ana Maria Kos,
apsolventica muzikologije

MILKO KELEMEN

Skladatelj i pedagog **Milko Kelemen** (Podravska Slatina, 30. ožujka 1924. – Stuttgart, 8. ožujka 2018) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stjepana Šuleka (1951). Za diplomski rad napisao je Simfoniju zahvaljujući kojoj je dobio stipendiju za studij kod Oliviera Messiaena u Parizu (1954-55). Po povratku u Zagreb izabran je za docenta na Muzičkoj akademiji, gdje je djelovao od 1953. do 1967. Za ansambl Zagrebačkih solista u to je doba napisao je nekoliko skladbi od kojih je već prva, *Koncertantne improvizacije*, privukla pažnju hrvatske i svjetske glazbene javnosti. U toj mu je skladateljskoj fazi, prema vlastitim riječima „lebdjela neka vrsta sinteze dvanaesttonske tehnike s elementima folklor“. Na ljetnim tečajevima u Darmstadtu sreo je Wolfganga Fortnera koji ga je pozvao u Freiburg im Brisgau (1958-59), odakle je mogao posjećivati razne festivale suvremene glazbe. To mu iskustvo daje ideju da 1961. osnuje Muzički biennale Zagreb. Za njegov daljnji skladateljski razvoj važno je preseljenje u Njemačku, gdje prve dvije godine provodi u elektronskom studiju tvrtke Siemens u Münchenu (1966-68). Od 1968. do 1970. je *composer in residence* u (Zapadnom) Berlinu, zatim djeluje kao profesor kompozicije na institutu *Robert-Schumann* u Düsseldorfu. Od 1973. do umirovljenja 1990. predavao je kompoziciju na Visokoj glazbenoj školi u Stuttgartu. Pet godina poslije osnovao je godišnji festival *Dani Milka Kelemena* u Slatini. Kako je sam rekao u razgovoru s Evom Sedak (1982), glazba je za njega „transpozicija arhetipova i 'akorda izražajnoga' na glazbene strukture“. Dobitnik je brojnih nagrada, kako za pojedinačna djela

(Nagrade grada Zagreba za *Koncertantne improvizacije*, 1956. i za *Igre*, 1959; Beethovenova nagrada grada Bonna za *Transfiguracije* za klavir i orkestar, 1961. i druge), tako i za ukupan doprinos sredinama u kojima je djelovao (Nagrada *Bernhard Sprengel* grada Hannovera 1970, Nagrada *Vladimir Nazor* 1984, Nagrada *Josip Štolcer Slavenski* za životno djelo 1993. i nagrada *Porin* za poseban prinos hrvatskoj glazbenoj kulturi 1998).

O studiju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu rekao je u razgovoru s Joachimom Kaiserom da Stjepanu Šuleku „zahvaljuje mnogo zanatskog znanja“.

Koncert za klavir i orkestar Kelemen je skladao godinu dana nakon što je diplomirao kompoziciju (1952), tako da se djelo još uvijek pod Šulekovim utjecajem oslanja, kako piše Krešimir Kovačević, „na romantične uzore [...] Težište koncerta leži na prvom stavku, no njegova se strastvena dramatika odrazuje u izvjesnoj mjeri i u ostala dva stavka. [...] Koncert počinje polaganim uvodom [*Largo maestoso*] u formi slobodne fantazije. [...] Sam prvi stavak [*Allegro molto appassionato*] sonatnog je oblika. [...] Polagani stavak [*Largo*] koncipiran je na principu varijacija, koje proizlaze jedna iz druge.“ Finalni rondo s tri teme [*Allegro con fuoco*] započinje klavir solo.

Kelemen je Koncert posvetio svojoj nastavnici klavira, Meliti Lorković, koja ga je prvi put izvela 22. prosinca 1953. uz pratnju Zagrebačke filharmonije pod ravnanjem Milana Horvata. Partitura i orkestralni materijal izgubljeni su 1960. Na temelju klavirskoga izvoda iz ostavštine svoje majke i snimke ostvarene za Radio Zagreb 1957. Radovan Lorković rekonstruirao je partituru i objavio je 2006.

NATKO DEVČIĆ

Skladatelj, glazbeni pedagog, pijanist, teoretičar, glazbeni kritičar i glazbeni pisac **Natko Devčić** (Glina, 30. lipnja 1914. – Zagreb, 4. studenog 1997) godine 1926. dolazi u Zagreb gdje jedanaest godina kasnije diplomira na studiju klavira na Muzičkoj akademiji u klasi prof. Antonije Geiger-Eichhorn, a dvije godine poslije i kompoziciju u klasi prof. Franje Dugana. Od 1945. godine radi na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a 1947. izabran je u zvanje na izvanrednog profesora, da bi

1961. bio promaknut u zvanje redovnog profesora do umirovljenja 1980. godine, podučavajući harmonijsku analizu i aspekte suvremene glazbe Od 1949. do 1950. odlazi na usavršavanje u Beč kod prof. Josepha Marxa, a od 1955. proučava nastavu glazbeno-teorijskih predmeta na Nacionalnom konzervatoriju u Parizu. Također sudjeluje i na Međunarodnim ljetnim tečajevima za Novu glazbu u Darmstadtu. Potkraj 1960-ih Devčić sve češće počinje istraživati novije prakse skladanja te se okušava u elektroničkoj glazbi, za studijskog putovanja u SAD-u (*Columbia 68*) kao i u eksperimentalnom tretiranju vokalnosti (npr. u *Vokalima I* iz 1968., u *Vokalima II*, u *Igri riječi I* iz 1969. i u *Igri riječi II* iz 1974.). Dobitnik je brojnih nagrada poput Nagrade *Josip Štolcer Slavenski* za elektroničku skladbu *Sonata*, Nagrade *Vladimir Nazor* za skladbu *...ma non troppo...* te brojnih drugih. Bio je predsjednik Udruženja kompozitora Hrvatske (1964-66) i tajnik Jugoslavenske sekcije Međunarodnog društva za suvremenu glazbu (ISCM, 1966-71). Od 1980. bio je član suradnik, 1988. izvanredni član, a od 1992. redoviti član HAZU.

O svome studiju kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu Devčić je zapisao da je „kod prof. Dugana vrlo mnogo naučio iz kompozicijskih osnova, tj. iz kontrapunkta i fuge, pa čak i iz harmonije, premda ju on nije uopće predavao (nego je to u I. godini činio F. Lhotka); a to je naročito dolazilo do izražaja u njegovim predavanjima [...] u kolegiju 'Rimski koral', gdje je on bio vrhunski stručnjak“.

Istarska suita za orkestar, dovršena 1948, donosi puni opseg njegovog interesa za folklor i, kako piše akademik Nikša Gligo „počevši od te skladbe za Devčića je pojam folkloru u prvom redu istarski glazbeni folklor, koji će se stalno odražavati u njegovu opusu, no uvijek na drukčiji način. Osnova je tog odražavanja preispitivanje funkcije malih intervala, najprije u folklornom, a onda u izvanfolklornom kontekstu“, na čemu će dalje oblikovati glazbeni govor vlastite fizionomije. Skladba je izgrađena na živim kontrastima i svježim bojama čime uvelike doprinosi razvoju i razumijevanju iskoristivosti izražajnosti istarskog glazbenog jezika. Devčić u *Istarskoj suiti* elemente glazbenog folkloru tretira kroz vizuru simfonijskog sloga, pregrupiranjem tradicionalnog simfonijskog instrumentarija. U orkestru se ističu oni drveni puhački instrumenti koji najviše evociraju izvorni zvuk folklorne građe, a ta njihova evokativno-zvukovna

funkcija biti će zadržana i onda kada ih se dovede u interakciju s gudačkim (dakle, folklorno-zvukovno netipičnim) korpusom orkestra. U tom smislu ta je skladba, kako ocjenjuje prof. Nikša Gligo, možda krunski i konačni doprinos „ideologiji nacionalnog smjera“ općenito koji se sigurno može smjestiti uz sam bok vrhunskih ostvarenja samih korifeja te orijentacije iz prve polovice ovog stoljeća. To najizvođenije Devčićevo orkestralno djelo prvi je put izvela Zagrebačka filharmonija 8. prosinca 1948. pod vodstvom Friedricha Zauna.

Josip Luković,
apsolvent muzikologije

mentorica studentima i urednica tekstova: dr. sc. Tatjana Čunko, v. pred.